

Vlakke dialogen bij de cappuccino

THEATER

Hagedissenhuid van Bodil de la Parra door Orkater, regie Matthijs Rümke. Met Porgy Fransen, Gijs Scholten van Aschat en Geert Lageveen. In Bellevue Amsterdam, 4 september. Daar nog t/m 27 september.

Hun broeken zijn opgetrokken tot boven hun middel, het bovenlijf houden ze een beetje voorovergebogen en hun stap is traag. Dit alles om zich zo'n dertig jaar ouder voor te doen. Maar praten doen ze razend snel, want in de zeventig zijn ze nog lang niet, de drie acteurs die bejaarde mannen spelen in *Hagedissenhuid*, het stuk dat Bodil de la Parra schreef voor Orkater.

Alle drie hebben deze mannen op hun eigen manier moeite met het leven. Henk oftewel Hunter (Porgy Fransen) jaagt nog altijd achter de vrouwen aan, het woord neuken komt onafgebroken zijn mond uit en het bordeel heeft aan

hem een goede klant. Klaas (Geert Lageveen) barst telkens uit in gesnik om zijn gestorven Anneke. En Richard, tja, dat is weer een ander verhaal.

Gijs Scholten van Aschat die Richard speelt heeft een zwarte bril op, zijn haar strak achterover gekamd. In de loop van de tijd is hij van zijn Helga weggegroeid. En zij van hem. Plotseling is ze naar Amerika vertrokken, de kinderen achterna. En hij beseft dat hun huwelijk voorbij is. Van gekkigheid heeft hij een reis naar Tibet geboekt. Terwijl hij nog niet eens weet hoe hij zijn gsm moet bedienen.

Schrijfster Bodil de la Parra zet deze drie antihelden neer in een uitvoerige schets. Hun gekissebis in de keuken van Klaas moet de nodige herkenning bieden in deze tijd van vergrijzing. Maar veel indruk maakt haar tekst uiteindelijk niet.

Het zijn nogal oppervlakkige di-

alogen die iets te vaak draaien rond de moeite die het kost om de cappuccino te voorzien van schuimige melk.

Toch heeft de schrijfster wel degelijk geprobeerd ook gevoeliger onderwerpen aan te snijden: Hunter komt niet over de dood van zijn moeder heen, Richard bivakkeert een paar dagen op de plek waar hij zijn vrouw ooit eeuwige liefde heeft beloofd en Klaas heeft alles over voor wat gezelligheid in huis. Maar die gevoelige kanten schieten te makkelijk door naar sentiment.

Matthijs Rümke regisseerde het drietal in de opperste soberheid. gsm's, kopjes koffie, het wordt allemaal met een enkel gebaar gesuggereerd. Die suggestie blijft uit

zodra ze spreken, in dat hoge tempo laten ze ons weinig te raden en zetten ze hun teksten veel te sterk aan. De acteurs doen zo weinig moeite om de zaal te veroveren dat het lijkt alsof ze al bij voorbaat een gewonnen wedstrijd spelen.

Natuurlijk, Porgy Fransen verbeeldt de dagelijkse gang naar zijn moeder in een mooie slakken-gang, en Scholten van Aschat wekt wel degelijk medelijden als hij zijn schubbe 'hagedissenhuid' onophoudelijk zit te krabben. Maar je snakt naar wat meer subtiliteit. En van de werkelijke ellende van het ouder worden krijgen we zelfs geen vermoeden.

Marian Buijs

Porgy Fransen, Gijs Scholten van Aschat en Geert Lageveen in 'Hagedissenhuid'.

